

Księga Daniela – Numer sto siedemdziesiąt dziewięć

Wołanie o północy i prorocza rola Rzymu: odsłanianie czasów ostatecznych w Księdze Daniela

Jeff Pippenger

2024-04-09

Znajdujemy się teraz na świętym gruncie w odniesieniu do Księgi Daniela, gdyż dotarliśmy do wersetów, które przedstawiają okrzyk o północy dla stu czterdziestu czterech tysięcy. Wersety te wskazują także na opieczętowanie sztandaru, który jest wznoszony. Są to wersety stanowiące tę część Księgi Daniela dotyczącą dni ostatecznych, która została odpieczętowana, i przedstawiają Danielowe ujęcie Objawienia Jezusa Chrystusa, które zostaje odpieczętowane, gdy „czas jest bliski”, tuż przed zamknięciem czasu łaski w wersecie szesnastym.

To Rzym ustanawia widzenie, jak przedstawiono w czternastym wersecie jedenastego rozdziału, i dlatego ważne jest, aby uważnie przyrzeć się Rzymowi, gdy przechodzimy przez wersety od jedenastego do piętnastego, bo gdzie nie ma „widzenia, lud ginie”, a jeśli nie uwierzycie Izajaszowi, rozdział siódmy, wersety ósmy i dziewiąty, „z pewnością się nie ostaniecie”.

Uriasz Smith odwołuje się do zasady proroczej co najmniej cztery razy w swojej książce Daniel and the Revelation. Zasada ta wskazuje, że prorocza moc nie zostaje rozpoznana w prorocztwie, dopóki nie stanie się „związana” z ludem Bożym. Po raz pierwszy porusza tę kwestię w związku z wprowadzeniem Babilonu do świadectwa proroczego.

"Jest oczywistą regułą interpretacji, że możemy oczekiwać, iż narody zostaną wspomniane w prorocztwach wtedy, gdy zwiążą się z ludem Bożym do tego stopnia, że wzmianka o nich stanie się niezbędna, aby zapisy świętej historii były kompletne." Uriah Smith, Daniel i Objawienie, 46.

Co najmniej jeszcze trzykrotnie Smith odnosi się do tej zasady i za każdym razem wskazuje na „przymierze” Żydów, ale w jednej wzmiance uznaje, że doszło ono do skutku w 162 r. p.n.e., natomiast pozostałe dwie wzmianki są zgodne ze współczesnymi historykami, którzy datują dojście do skutku „przymierza” Żydów i Rzymu na 161 r. p.n.e.

„Nie ma potrzeby przypominać czytelnikowi, że ziemskie rządy nie są wprowadzane do prorocztwa, dopóki nie stają się w jakiś sposób związane z ludem Bożym. Rzym stał się związany z Żydami, będącymi w owym czasie ludem Bożym, przez słynny sojusz żydowski, w roku 161 przed Chr. 1 Maccabees 8; Antiquities Józefa Flawiusza, księga 12, rozdział 10, ustęp 6; Prideaux, t. II, s. 166. Lecz siedem lat wcześniej, to jest w roku 168 przed Chr., Rzym podbił Macedonię i uczynił ten kraj częścią swego imperium. Rzym zostaje zatem wprowadzony do prorocztwa właśnie wtedy, gdy z podbitego macedońskiego rogu kozła wychodzi ku nowym podbojom w innych kierunkach. Dlatego też ukazał się prorokowi, lub może być właściwie określony w tym prorocztwie, jako wychodzący z jednego z rogów kozła.”

Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Ale Smith również stwierdza, że był to rok 162 p.n.e.

„Ta sama potęga miała również stanąć w Ziemi Świętej i ją pochłonąć. Rzym związał się z ludem Bożym, Żydami, przez przymierze w roku 162 przed Chr., od której to daty zajmuje wybitne miejsce w proroczym kalendarzu. Nie uzyskał jednak zwierzchnictwa nad Judeą przez rzeczywisty podbój aż do roku 63 przed Chr.; a stało się to w następujący sposób.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

A potem, za trzecim razem, gdy wspomina o wydarzeniu, znów podaje rok 161 p.n.e.

„Doprowadziwszy nas poprzez świeckie wydarzenia imperium aż do końca siedemdziesięciu tygodni, prorok w wersecie 23 cofa nas do czasu, gdy Rzymianie weszli w bezpośredni związek z ludem Bożym przez przymierze żydowskie, 161 r. przed Chr.: od tego punktu następnie prowadzeni jesteśmy w bezpośredniej linii wydarzeń aż do ostatecznego triumfu Kościoła i ustanowienia wiecznego królestwa Bożego. Żydzi, będąc ciężko uciskani przez królów syryjskich, wysłali poselstwo do Rzymu, aby zabiegać o pomoc Rzymian i zawrzeć z nimi „przymierze przyjaźni i sojuszu”. 1 Machabejska 8; Prideaux, II, 234; Dawne dzieje Izraela Józefa Flawiusza, księga 12, rozdział 10, ustęp 6. Rzymianie wysłuchali prośby Żydów i wydali im dekret, ujęty w następujące słowa:—”

„Dekret senatu dotyczący sojuszu pomocy i przyjaźni z narodem żydowskim. Nikomu poddanemu Rzymianom nie wolno będzie prowadzić wojny z narodem żydowskim ani wspierać tych, którzy to czynią, czy to przez wysyłanie im zboża, okrętów lub pieniędzy; a jeśli na Żydów zostanie dokonany atak, Rzymianie udzielą im pomocy w miarę swych możliwości; i znowu, jeśli na Rzymian zostanie dokonany atak, Żydzi udzielą im pomocy. A jeśli Żydzi zechcą coś dodać do tego sojuszu pomocy lub coś z niego ująć, stanie się to za powszechną zgodą Rzymian. A jakkolwiek dodatek zostanie w ten sposób uczyniony, będzie miał moc obowiązującą.” „Ten dekret,” mówi Josephus, „został spisany przez Eupolemosa, syna Jana, oraz przez Jazona, syna Eleazara, gdy Judasz był arcykapłanem narodu, a Szymon, jego brat, był wodzem wojska. I był to pierwszy sojusz, jaki Rzymianie zawarli z Żydami, i zawarto go w ten sposób.” Uriah Smith, Daniel i Apokalipsa, 271.

Nie do mnie należy wyjaśniać, dlaczego Smith podał rok 162 p.n.e., poza moim przypuszczeniem, że była to pomyłka pisarska. Chodzi mi o zwrócenie uwagi na nacisk, jaki kładzie on na to, co określa jako „oczywistą regułę interpretacji, zgodnie z którą możemy oczekiwać, że narody zostaną wspomniane w prorocztwie, gdy zwiążą się z ludem Bożym do tego stopnia, że wzmianka o nich stanie się konieczna, aby zapisy świętej historii były kompletne”. Gdy Smith podkreśla tę zasadę, wskazuje, że Rzym został powiązany z ludem Bożym przy „przymierzu” z wersecie dwudziestego trzeciego w 161 r. p.n.e., ale Smith zaznacza, że Rzym po raz pierwszy zostaje wprowadzony do narracji proroczej w 200 r. p.n.e., trzydzieści dziewięć lat przed 161 r. p.n.e.

Wprowadzona zostaje teraz nowa potęga — 'rabusie twego ludu'; dosłownie, jak mówi biskup Newton, 'łamacze twego ludu'. Daleko, nad brzegami Tybru, królestwo żywiło się ambitnymi planami i mrocznymi zamiarami. Z początku małe i słabe, rosło w siłę i potęgę w

zdumiewającym tempie, ostrożnie sięgając tu i ówdzie, by wypróbować swe męstwo i sprawdzić krzepę swego wojennego ramienia, aż, świadome swej mocy, śmiało wzniosło głowę pośród narodów ziemi i niepokonaną ręką chwyciło za ster ich spraw. Odtąd imię Rzymu widnieje na kartach historii, przeznaczone na długie wieki do kierowania sprawami świata i wywierania potężnego wpływu na narody aż do końca czasów.

„Rzym przemówił; a Syria i Macedonia wkrótce dostrzegły zmianę zachodzącą w obrazie ich marzenia. Rzymianie interweniowali na rzecz młodego króla Egiptu, postanowiwszy, że powinien on zostać ochroniony przed zagładą zamierzoną przez Antiocha i Filipa. Było to w 200 roku p.n.e. i stanowiło jedną z pierwszych ważnych interwencji Rzymian w sprawy Syrii i Egiptu.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Rzym po raz pierwszy zostaje wprowadzony do narracji proroczej w roku 200 p.n.e., a to wprowadzenie, zawarte w wersecie czternastym, jest najważniejszym odniesieniem do Rzymu w całej Księdze Daniela, ponieważ to właśnie ten wersek określa Rzym jako symbol ustanawiający widzenie. Dlaczego Smith mógł podkreślać taką zasadę proroctwa, a następnie przywołać rok 161 p.n.e., jednocześnie uznając rok 200 p.n.e. za moment, w którym potęga Rzymu została „wprowadzona”, nie jest kwestią, którą chciałbym rozstrzygać. Jeśli mam pytanie wymagające rozstrzygnięcia, dotyczyłoby ono tego, czy zasada zdefiniowana przez Smitha jest prawidłowa czy nie. Jeśli jest ona prawidłowa, wówczas argumentowałbym, że wersek czternasty musi mieć związek z Żydami, który zaistniał przed przymierzem z 161 r. p.n.e.

Rozumiem, że dzieje opisane w wersecach 13–15 wskazują na wydarzenia dni ostatecznych, kiedy papieski Rzym wkacza w historię proroczą, czyniąc to w powiązaniu ze Stanami Zjednoczonymi, które w tej historii są ludem Bożym. Ponieważ Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem, rok 200 p.n.e., gdy pogański Rzym pojawił się w historii, musi mieć związek z ludem Bożym w tamtej historii. Dlatego zgadzam się z regułą Smitha, nawet jeśli nie znalazł on bezpośredniego związku między Rzymem a Żydami w roku 200 p.n.e.

Wersety jedenasty i dwunasty opisują zwycięstwo i następstwa bitwy pod Rafiją, która miała miejsce w 217 r. p.n.e. między Imperium Seleucydów, dowodzonym przez Antiocha III Magnusa, czyli „Wielkiego”, a Królestwem Ptolemeusza w Egipcie, dowodzonym przez króla Ptolemeusza IV Filopatora. Bitwa ta rozegrała się podczas walk o kontrolę nad Coele-Syrią (południową Syrią) i południową Palestyną, terytoriami spornymi między królestwami Ptolemeusza i Seleucydów. Zwycięstwo Ptolemeusza IV Filopatora pod Rafiją pozwoliło mu przez pewien czas utrzymać kontrolę nad Coele-Syrią i południową Palestyną.

Bitwa pod Panium, która miała miejsce siedemnaście lat później, w 200 r. p.n.e., znana także jako bitwa pod Górą Panium lub bitwa pod Paneas, toczyła się między Imperium Seleucydów, dowodzonym przez króla Antiocha III, a Ptolemejskim Królestwem Egiptu, dowodzonym przez króla Ptolemeusza V.

Trzydzieści jeden lat później, w 167 r. p.n.e., powstanie Machabeuszy, żydowskie powstanie przeciwko próbom Imperium Seleucydów stłumienia żydowskich praktyk religijnych i narzucenia kultury hellenistycznej, rozpoczęło się w miejscowości Modein, niewielkim miasteczku

położonym w regionie Judei, na terenie współczesnego Izraela.

Wspomniane wydarzenie dotyczyło owianego złą sławą greckiego władcy z dynastii Seleucydów, Antiocha IV Epifanesa, który narzucił ludności żydowskiej surowe praktyki hellenistyczne, w tym zakaz przestrzegania żydowskich obrzędów religijnych oraz zbezczeszczenie Świątyni w Jerozolimie. Aby wyegzekwować swoje dekryty, Antioch wysłał przedstawicieli do różnych miast i wsi, by zmusić żydowskich mieszkańców do podporządkowania się jego rozkazom.

W Modein jeden z urzędników Seleucydów przybył, aby wyegzekwować królewski dekret, nakazując żydowskim mieszkańcom uczestniczyć w pogańskich rytuałach i składać ofiary greckim bogom. Starszy żydowski kapłan imieniem Matatiasz odmówił podporządkowania się nakazowi i zabił zarówno Żyda, który wystąpił, by złożyć ofiarę, jak i seleucydzkiego urzędnika. Ten akt sprzeciwu Matatiasza i jego rodziny wyznaczył początek powstania machabejskiego przeciwko panowaniu Seleucydów.

Mattatiasz i jego pięciu synów, w tym Juda Machabeusz, uciekli w góry i rozpoczęli wojnę podjazdową przeciwko siłom Seleucydów. Z czasem powstanie rosło w siłę i zyskiwało coraz większe poparcie, co doprowadziło do serii zwycięstw wojskowych nad Seleucydami.

Wydarzenia w Modein w 167 r. p.n.e. stanowiły punkt zwrotny w historii żydowskiej, wyznaczając początek powstania Machabeuszów oraz walki o wolność religijną i niezależność przeciw obcemu panowaniu. Ponowne poświęcenie drugiej świątyni w Jerozolimie, upamiętniające wydarzenie historyczne obchodzone podczas Chanuki, nastąpiło w 164 r. p.n.e., trzy lata przed „przymierzem” z wersetu dwudziestego trzeciego.

Po odzyskaniu Jerozolimy i Świątyni Machabeusze oczyścili Świątynię z pogańskiej profanacji i przywrócili jej właściwe przeznaczenie kultowe. Zgodnie z tradycją znaleźli tylko jeden dzbanuszek poświęconej oliwy, wystarczający, by zapalić menorę tylko na jeden dzień. W rzeczywistości nie istnieje żadne współczesne świadectwo historyczne tego wydarzenia, a żydowska bajka pojawia się w literaturze dopiero w VI wieku. Siostra White porównuje odstępczy Kościół żydowski z Kościołem katolickim, szczególnie podkreślając, że oba kościoły opierają swoją religię na ludzkich zwyczajach i tradycjach. Podobnie jak w przypadku wielu rozmaitych zmyślonych cudów w dziejach Kościoła papieskiego, bajka o oliwie na jeden dzień, która starczyła na osiem dni, nie ma żadnego świadectwa historycznego.

Werset dziesiąty, jedenastego rozdziału Księgi Daniela, wskazuje pierwszą bitwę spośród trzech bitew wersetu czterdziestego, które wcześniej określiłem jako trzy bitwy zimnej wojny, a także jako trzy wojny zastępcze. Pewna siostra zakwestionowała moje określenie wojny ukraińskiej, która jest drugą z tych trzech wojen, mianem zimnej wojny, gdyż — jak słusznie zauważyła — było w niej obfite żniwo śmierci i zniszczenia. To, co w poprzednich artykułach określałem jako trzy bitwy „zimnej wojny”, zostało nazwane w ten sposób w celu odróżnienia tych trzech bitew od trzech wojen światowych, które mają miejsce w dziejach ziemskiej bestii z trzynastego rozdziału Apokalipsy. Te trzy wojny są wojnami zastępczymi i również w ten sposób zostały określone.

Zamierzam odtąd w tych artykułach określać owe trzy bitwy mianem „trzech bitew wersetu czterdziestego” albo wojen zastępczych, aby usunąć rozbieżność polegającą na utożsamianiu wojny gorącej z wojną zimną. Według mojej definicji trzy bitwy wersetu czterdziestego nie obejmują bitwy z roku 1798, która jest częścią wersetu czterdziestego, lecz jedynie trzy bitwy od czasu końca w roku 1989 aż do niedzielnego prawa z wersetu czterdziestego pierwszego. Owe trzy bitwy trafniej określa się jako wojny zastępcze, które są prowadzone w kontekście działań wojennych między królem północy a królem południa, co w historii wersetu czterdziestego przedstawia wojnę między katolicyzmem (królem północy) a komunizmem (królem południa).

Pierwsza z tych trzech bitew wskazuje na zwycięstwo katolicyzmu nad komunizmem w 1989 roku, gdy papieństwo połączyło siły ze swoją armią zastępczą, reprezentowaną przez Stany Zjednoczone, aby zmieść Związek Radziecki w 1989 roku, choć Rosja, głowa (lub „twierdza”), pozostała na nogach. Obecna wojna na Ukrainie jest ponownie starciem między katolicyzmem a komunizmem, w którym papieństwo wykorzystuje rząd ukraiński jako swoją siłę zastępczą przeciwko Rosji, wraz ze wsparciem poprzedniej zastępczej potęgi papieństwa, Stanów Zjednoczonych, a także reszty globalistycznego świata zachodniego. Ta wojna jest przedstawiona w wersetach jedenastym i dwunastym i wskazuje, że komunizm (Rosja) zwycięży nad katolicyzmem.

Trzecia z tych trzech wojen zastępczych została przedstawiona w wersecie piętnastym jako bitwa pod Panium. Bitwa toczyła się między królestwem Ptolemeusza (królem południa) a królestwem Seleucydów (królem północy). W tej bitwie zastępczą armią katolicyzmu są po raz kolejny Stany Zjednoczone.

W pierwszej bitwie w roku 1989 armia zastępcza republikańskiego rogu Stanów Zjednoczonych została użyta przez papieństwo, aby obalić polityczną strukturę Związku Sowieckiego, pozostawiając jednak nienaruszoną jego głowę (Rosję). W drugiej bitwie, którą jest wojna ukraińska, armia zastępcza nazistów zostaje pokonana przez Rosję. W trzeciej bitwie Stany Zjednoczone, armia zastępcza papieństwa, ponownie pokonują króla południa.

Trzy bitwy noszą pieczęć „Prawdy”, przy czym pierwsza i ostatnia bitwa toczono przez zwycięską armię zastępczą Stanów Zjednoczonych. W pierwszej bitwie głowa króla południa pozostała nienaruszona, a w trzeciej bitwie armia zastępcza Stanów Zjednoczonych staje się głową króla południa. Druga armia zastępcza pełniła także rolę zastępczej armii papieństwa podczas II wojny światowej. W obu przypadkach armia zastępcza nazizmu została i zostanie pokonana. Papieństwo całkowicie podporządkowuje sobie wszystkich swoich wrogów przed wersetem szesnastym, kiedy dokonuje się potrójne zjednoczenie.

Ptolemeusz [Putin] nie miał dość roztropności, by dobrze wykorzystać swoje zwycięstwo. Gdyby poszedł za ciosem, prawdopodobnie stałby się panem całego królestwa Antiocha; lecz, zadowolony z kilku pogrózkami i groźbami, zawarł pokój, aby móc nieprzerwanie i bez żadnych hamulców oddawać się swoim zwierzęcym namiętnościom. Tak więc, pokonawszy wrogów, został pokonany przez własne występki i, zapomniawszy o wielkim imieniu, jakie mógł sobie wyrobić, spędzał czas na ucztach i rozwiąłości.

„Jego serce uniosło się pychą z powodu powodzenia, lecz bynajmniej go to nie umocniło; gdyż niechlubny użytek, jaki z niego zrobił, spowodował, że jego własni poddani zbuntowali się przeciwko niemu.” Uriah Smith, Daniel i Apokalipsa, 254.

Drugim świadectwem, że zwycięstwo Putina oznacza jego koniec, jest przykład króla Uzjasza z południowego królestwa Judy, którego serce również uniosło się wskutek jego zwycięstw militarnych, a następnie, podobnie jak Ptolemeusz, próbował wykonywać pracę kapłanów w świątyni i został porażony trądem oraz natychmiast usunięty z władzy. Zwycięstwo Putina w wojnie na Ukrainie wyznacza początek jego końca jako króla południa (króla ateizmu). Jego koniec został zobrazowany początkiem proroczego króla południa z wersetu czterdziestego (Francja), który wskazywał na rewolucję obalającą przywództwo, jak stało się z Ptolemeuszem. Koniec Putina został także przedstawiony przez koniec Związku Radzieckiego, gdy przywódca (Gorbaczow) rozwiązał Związek Radziecki i natychmiast podjął pracę w Organizacji Narodów Zjednoczonych, będącej w czasach ostatecznych globalistycznym symbolem ateizmu, królem południa. Po zwycięstwie Putina na Ukrainie jest on także typologicznie utożsamiany z Napoleonem pod Waterloo i następującym po nim wygnaniem; a także z królem Uzjaszem, z jego trądem i następującym po nim wygnaniem, jak również z pijackim końcem Ptolemeusza oraz końcem Związku Radzieckiego w 1989 roku.

Bitwa pod Panium miała miejsce w roku 200 przed Chr., i właśnie w tym samym roku Rzym jawnie wkracza w historię. Ich wejście do proroczej narracji poprzedza podbój Jerozolimy, przedstawiony w wersecie szesnastym i wypełniony w 63 roku przed Chr., w czasie gdy ogłosiła ona, że jest obrońcą małoletniego króla w Egipcie. W trzeciej bitwie wersetu czterdziestego, obejmującej królów północy i południa, papieństwo ponownie wkroczy w historię, podając się za obrońcę Rosji. W tym samym czasie Seleukos, w typie, pokonał Ptolemeusza w bitwie pod Panium, wskazując tym samym, że Stany Zjednoczone, zastępcza armia papieństwa w pierwszej i ostatniej bitwie wersetu czterdziestego, pokonują „Egipt” (króla południa).

W roku 200 p.n.e. symbolicznie odnajdujemy papieństwo, gdy nierządnicą z Tyru zaczyna śpiewać swoje pieśni nierządu, uprzedzając potrójne zjednoczenie przy prawie niedzielnym z wersetu szesnastego. W tym samym czasie Stany Zjednoczone przejmują dominację nad Organizacją Narodów Zjednoczonych, zabezpieczając tym samym swoją pozycję jako najważniejszy król spośród dziesięciu królów. Wszystkie aspekty dynamiki potrójnego zjednoczenia, które zostają zrealizowane przy prawie niedzielnym, są ustalone przed werseciem szesnastym.

Struktura polityczna władzy smoka, reprezentowana przez Organizację Narodów Zjednoczonych, zgadza się, w wersecie szesnastym, oddać swoją strukturę polityczną bestii, lecz zanim to uczyni, papieństwo podbija religię smoka. Pogaństwo musi zostać ponownie usunięte. Protestantyzm został usunięty w latach Reagana, podczas pierwszej bitwy z wersetu czterdziestego, a w czasach ostatniego republikańskiego prezydenta religia smoka również zostanie podporządkowana religii katolickiej, tak jak to miało miejsce w roku 508. Proces usuwania wszelkiego religijnego oporu wobec osadzenia papieństwa na tronie rozpoczął się w latach Reagana i kończy się w latach Trumpa. Opór odstępczego protestantyzmu wobec katolicyzmu został usunięty podczas pierwszej bitwy z wersetu czterdziestego, a opór spirytualizmu zostanie usunięty podczas ostatniej bitwy z

wersetu czterdziestego.

W tym samym skomplikowanym splocie ludzkich wydarzeń odstępczy protestantyzm musi ustanowić się jako religijna i polityczna władza nad dziesięcioma królami z siedemnastego rozdziału Księgi Objawienia. Tak więc bitwa pod Panium wyznacza moment, w którym Stany Zjednoczone zyskują przewagę nad Organizacją Narodów Zjednoczonych, tuż przed ustawą niedzielną z wersetu szesnastego.

Ustaloną zasadą proroctwa jest to, że smok, bestia i fałszywy prorok posiadają każdy swoje własne, swoiste cechy prorocze. Jedną z tych cech proroczych jest to, że bestia (katolicyzm) zawsze jest proroczo umiejscowiona w mieście Rzymie. Fałszywy prorok zawsze jest proroczo umiejscowiony w Stanach Zjednoczonych. Natomiast w przypadku smoka cechą określającą to, gdzie smok jest proroczo umiejscowiony, jest to, że nieustannie się przemieszcza. Smok rozpoczął w niebie, następnie przyszedł do ogrodu Eden, a ostatecznie smok jest umiejscowiony w Egipcie.

Mów i powiedz: Tak mówi Pan Bóg: Oto jestem przeciw tobie, faraonie, królu Egiptu, wielki smoku, który leżysz pośród swoich rzek, który powiedziałeś: Moja rzeka należy do mnie i uczyniłem ją dla siebie. Ezechiel 29:3.

Proroczne umiejscowienie smoka przenosi się. Za czasów Jana siedziba smoka, która symbolizuje jego tron, została określona jako znajdująca się w Pergamonie.

A do anioła Kościoła w Pergamonie napisz: To mówi Ten, który ma ostry, obosieczny miecz: Znam twoje uczynki i wiem, gdzie mieszkasz — tam, gdzie jest tron Szatana; i trzymasz się mocno mojego imienia, i nie zaparłeś się mojej wiary, nawet w tych dniach, kiedy Antypas, mój wierny męczennik, został zabity pośród was, gdzie mieszka Szatan. Objawienie 2:12–13.

Zwyczajem pogańskiego Rzymu było sprowadzanie do miasta Rzymu wszystkich pogańskich bóstw, z którymi się zetknęli, i przedstawianie ich w świątyni Panteonu. Dlatego Daniel odnotowuje, że „miejsce jego świątyni zostało obalone”. Miejszem świątyni pogańskiego Rzymu było miasto Rzym, które zostało obalone przez Konstantyna w roku 330, lecz świątynią, która znajdowała się „w” Rzymie, była świątynia Panteonu — Pan-Theon oznacza „świątynię wszystkich bogów”. Rzymianie przenieśli siedzibę szatana z Pergamonu do świątyni Panteonu. Siostra White informuje nas, że pogański Rzym jest smokiem.

"A zatem chociaż smok przede wszystkim przedstawia Szatana, to w sensie wtórnym jest symbolem pogańskiego Rzymu." Wielki spór, 439.

Pogański Rzym został podzielony na dziesięć narodów, a Francja stała się królem południa, gdy podczas Rewolucji Francuskiej wprowadziła egipski ateizm. Do 1917 roku smok przeniósł się z Francji do Rosji. Werset dziesiąty reprezentuje rok 1989, a wersety jedenasty i dwunasty reprezentują bitwy „pogranicza” (Rafia i Ukraina). Bitwa pod Panium reprezentuje trzeci krok, który papieżstwo podejmuje, gdy zabezpiecza potrójny sojusz w wersecie szesnastym. Reprezentuje ukrytą historię wersetu czterdziestego.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Kiedy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej [Panium], zapytał swoich uczniów: Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego? A oni odpowiedzieli: Jedni mówią, że jesteś Janem Chrzcicielem; inni, że Eliaszem; a jeszcze inni, że Jeremiaszem albo jednym z proroków. On rzekł do nich: A wy za kogo mnie uważacie? Odpowiadając, Szymon Piotr powiedział: Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego. A Jezus, odpowiadając, rzekł mu: Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony, bo nie ciało i krew to ci objawiły, lecz mój Ojciec, który jest w niebie. I ja ci mówię: Ty jesteś Piotr i na tej skale zbuduję mój Kościół, a bramy piekiel go nie przemogą. Dam ci klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Wtedy przykazał swoim uczniom, aby nikomu nie mówili, że on jest Jezusem Chrystusem. Od tego czasu Jezus zaczął ukazywać swoim uczniom, że musi iść do Jerozolimy, wiele wycierpieć od starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, zostać zabity i trzeciego dnia zmartwychwstać. Mateusz 16:13-21.